

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Dumitru Țepeneag

Nunțile necesare

Colecția
Ficțiune și artilerie

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Nunțile necesare

Ediția a III-a revăzută,
însoțită de un dosar de receptare critică

Prefață de Octavian Soviany

Redactor: Raluca Dincă
Tehnoredactor: Ecaterina Godeanu
Design copertă: HighContrast.ro
DTP copertă: Alina Adăscăliței

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚEPENEAG, DUMITRU

Nunțile necesare / Dumitru Țepeneag. - Ed. a 3-a,
rev. - București: Art, 2008
ISBN 978-973-124-239-2

821.135.1-31
821.135.1(44)-31

nu poate să doarmă se întoarce când pe o parte când pe cealaltă pe burtă îndoind un genunchi pe spate cu puiul de pernă așezat peste ochi apoi se răsuțește brusc alunecă până lângă peretele care mirosea a igrasie a șoareci peste tot șoareci și limacși care în timpul nopții își fac de cap se plimbă prin toată odaia la urma urmei e și a lor nu poate să adoarmă nu reușește cu nici un preț să treacă dincolo adică în somn să dea la o parte perdeaua neagră uzată perforată de mii de puncte și vinișoare de lumină zgârieturi de lumină verde sau albăstruie dovadă că nu e vorba decât de o cortină care trebuie dată la o parte ca să scape de mirosul acela de igrasie de șoareci de pișat de șoareci nu izbutește să adoarmă e asudat de atâtea zvârcoliri degeaba strânge pleoapele își încrețește fruntea degeaba își înfundă fața în pernă străduindu-se să nu se gândească la nimic

respiră adânc ca după o alergare

își șterge fruntea și obrajii își trece limba peste buzele uscate dar nu deschide ochii rămâne un timp așa cu fața în sus pleoapele închise din bucătărie se aud un clinchet de vase pași târșâiți zgomote care ajung amplificate la urechile lui și se întoarce pe o parte își pune puișorul de

Respectiv, pernă peste ureche clinchetele și pașii încetează nu mai aude decât zumzetul acela interior uneori mai puternic decât zgomotele de afară strânge mai tare pleoapele își oprește răsuflarea zumzetul se întetește o întindere verde gălbuie aducând a câmpie dar poate să fie și suprafața liniștită a unui iaz acoperit de mătasea broaștei își aude acum bătăile inimii simte că se înăbușă iazul dispare se lasă din nou perdeaua neagră mai neagră decât adineauri și el se răsucește cu un salt făcând să scârțâie patul din toate încheieturile azvârle pătura cu picioarele și iar se pomenește cu nasul lângă peretele care miroase a igrasie a urină de parcă dincolo ar fi un pisoar atinge peretele cu mâna îl pipăie e rece zgrunțuros continuă să țină ochii închiși se ridică în fund și caută orbecăind după pătură o trage cu furie spre el lăsându-și picioarele dezvelite se trânteste pe o rână izbește cu tălpile în tăblia patului încercă să-și învelească picioarele dar pătura s-a așternut pe lat și nu le mai poate acoperi nici măcar până la jumătate degeaba se chinuie s-o potrivească nu izbutește

renunță gâfâind

din bucătărie se aude un zgomot puternic de cratiță sau tigaie scăpată pe jos deschide ochii frunzele castanului sunt tot acolo sub ele masa plină cu resturi de mâncare pe o farfurie rânjește un cap de miel cu ochii și dinții intacti nu i-a fost foame n-a mâncat decât salata mai încolo în spatele fripturii de care nu se atinsese o fotografie reprezentând o fetiță în picioare pe un fundal de dealuri și văi o adiere ușoară mișcă frunzele din fereastră ori poate a fost o pasăre din bucătărie vine un șir de clinchete aproape melodioase pesemne că Ileana scăpase niște lingurițe care căzând pe pardoseala de mozaic se izbiseră și între

Respect pe ele aceeași fotografie însă mărită e prinsă cu pioneze în lemnul dulapului la care putea ajunge din pat întinzând doar brațul sau piciorul vopseaua se scorojise la fel și pe ușă care în plus e toată zgâriată și mângălită cu creioane colorate

închide iar ochii și începe să numere în gând

avusese un somn lung agitat pătura căzuse la piciorul patului cearșaful se strânsese sub el pijamaua se desfăcuse la toți nasturii sexul i se strecurase afară din pantaloni și atârna pe o parte roșu vânăt iar se masturbase

privește buimac în jur

Ana plecase în timp ce el dormea afară ploua acoperișul de tablă al casei vecine lucea sub ploaia mărunță și deasă o rândunică sfâșia scurt țesătura de stropi ar fi trebuit să se scoale să afle cât este ceasul altfel iar întârzia căsca îndelung și se întorcea pe o parte a plecat tiptil să nu-l trezească nu-i lăsase nici o vorbă și numai ea avea ceas deșteptătorul se stricase să se scoale să întrebe cât e ora din camera de alături se auzeau voci groase aspre voci bărbătești înseamnă că era târziu după prânz voci și pahare ciocnite puneau la cale ceva vocile coborau uneori până la șoaptă și erau întretăiate de câte un hohot de râs repede stăpânit

ar fi putut trimite un copil să-l scoale dacă a văzut că întârzie

copilul încerca mai întâi să se cațare pe pervazul ferestrei ca să privească în odaie nu reușea ori îl vedea că doarme

Respect și nu îndrăzne să bată în geam dar nici să se întoarcă la școală fără să-și ducă misiunea la bun sfârșit așa că își lua inima în dinți și intra în bucătărie s-o roage pe femeia grasă care trebăluia acolo să se ducă ea să-l scoale m-a trimis Doamna să-l chem la școală și se zgâia prin bucătărie nu vezi că am mâncarea pe foc spunea femeia refuzând să se ducă în odaia profesorului care continua să sforăie cu fața în sus un braț îndoit așezat peste ochi ca să-l ferească de lumina de afară du-te tu și bate-i în ușă strigă-i să se scoale dădea mânioasă din șolduri din umeri iar elevul pricepea că nu mai avea încotro leapădă ghețele alea nu intra așa că nu ești la stână mai spunea ea elevul traversa camera cea mare unde mirosea a busuioc și nu stătea niciodată nimeni se apropia de ușa profesorului în fața căreia se oprea câteva clipe să tragă cu urechea profesorul într-adevăr sforăia primele ciocănituri firește nu erau auzite nici următoarele mesagerul se vedea silit să izbească cu pumnul sau chiar cu genunchiul în ușă în sfârșit patul scârțâia și se auzea o voce răstită care îl poftea să intre

închide ochii

câteodată cea care intra era Ana binedispusă cu un buchet de flori de câmp pentru care căuta cu mișcări exagerat de iuți și de vesele un vas o ulcică abia dacă arunca o privire spre pat tot nu te-ai sculat spunea ea cu o voce perfect indiferentă afară e o zi superbă când trecea prin dreptul patului bărbatul încerca întinzând brusc brațul s-o apuce și s-o tragă spre el ești un bețiv asta ești aceeași veselie în glas și de fapt aceeași indiferență iar a luat Veta ulcica mă duc la bucătărie când mă întorc să nu te găsesc tot în pat și ieșea râzând